

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem Praha 7, Pplk. Sochora 27, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 7. 11. 2012, č. j. INSP1-4652/11-70, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 4. 2016, č. j. 6 A 5/2013 - 76, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 13. 4. 2016, č. j. 6 A 5/2013-76, zčásti odmítl a zčásti zamítl žalobu proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 7. 11. 2012, č. j. INSP1-4652/11-70, kterým bylo mimo jiné částečně potvrzeno opatření k nápravě specifikované žalovaným v kontrolním protokole, podle něhož je žalobce povinen zlikvidovat osobní údaje konkrétních osob uchovávaných pro účely jejich identifikace prostřednictvím vzorků DNA.

Rozsudek městského soudu napadl žalobce (dále „stěžovatel“) včasnou kasační stížností a současně s ní požádal o přiznání odkladného účinku ve smyslu ustanovení § 107 zákona č.150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Uvedený návrh stěžovatel odůvodnil zejména tím, že nápravné opatření požadované žalovaným vede k nenávratnému zničení uchovávaných informací s absolutní nemožností jejich obnovy v případě, kdy by soud vyhodnotil kasační stížnost jako důvodnou. Nebyl-li by kasační stížnosti odkladný účinek přiznán, musel by stěžovatel přistoupit k likvidaci vzorků a řízení o kasační stížnosti by tak již nebylo účelné. Z uvedeného dle stěžovatele vyplývá, že nepřiznání odkladného účinku by pro něj znamenalo nepoměrně větší újmu spočívající v zásahu do výkonu jeho činnosti a veřejného zájmu na odhalování trestné činnosti. Poznamenal také, že sporné osobní údaje jsou v současné době blokovány.

Žalovaný se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stručně vyjádřil a podotkl, že přiznání odkladného účinku považuje za důvodné. Byť má za to, že

v řízení postupoval v souladu s právními předpisy, nemá díky skutečnosti, že stěžovatel sporné údaje v databázi vzorků DNA blokuje, proti přiznání odkladného účinku námitek.

Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se přitom užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Z obsahu posuzovaného návrhu je zřejmé, že primárním důvodem pro přiznání odkladného účinku je obava stěžovatele z důsledků, které by mohly být respektováním napadeného rozsudku způsobeny. V daném případě se jedná o likvidaci vzorků DNA, které by již nemohly být obnoveny. Nejvyšší správní soud má za to, že tyto důsledky požadované přiznání odkladného účinku odůvodňují. V opačném případě by totiž stěžovatel musel postupovat v souladu s právním názorem městského soudu, respektive žalovaného, a nezbylo by mu, než sporné vzorky DNA zlikvidovat. Obecně vzato však nelze vyloučit revizi názoru městského soudu a postup žalovaného může být shledán nesprávným. Za takové situace by nicméně nebyla jediná možnost, jak nesprávný postup zvrátit – stěžovatel by již sporné vzorky DNA zlikvidoval – a předmět sporu by tím fakticky odpadl. Přezkum kasační stížnosti by se tím dostal toliko do roviny akademického cvičení, přičemž účelu právních předpisů souvisejících s činností policie by již nebylo možno dosáhnout. Důvodem přiznání odkladného účinku je tak především snaha zabránit nevratným krokům, po nichž by již nebylo rozhodování kasačního soudu dostatečně účinné (přiměřeně srovnej usnesení Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2006, sp. zn. IV. ÚS 581/06). Nelze rovněž opomenout, že s přiznáním odkladného účinku souhlasí i druhá strana sporu, přičemž odkladný účinek byl usnesením městského soudu ze dne 12. 9. 2013, č. j. 6 A 5/2013 – 69, přiznán již správní žalobě. Právní účinky napadeného rozhodnutí budou tudíž sistovány i po přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Ze skutkových okolností je rovněž zřejmé, že přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nemůže jiným osobám vzniknout žádná újma, neboť sporné osobní údaje jsou v databázi blokovány. Ze stejných důvodů nemůže být přiznání odkladného účinku ani v rozporu s veřejným zájmem.

Nakonec je vhodné zdůraznit, že „[r]ozhodnutí o přiznání odkladného účinku žalobě a o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou svou podstatou rozhodnutími předběžné povahy a nelze v nich předjímat rozhodnutí o věci samé. Proto nelze při rozhodování podle § 73 odst. 2 a § 107 s. ř. s. vždy učinit jednoznačný (konečný) závěr, že správní rozhodnutí má za následek újmu pro žalobce či stěžovatele“ (blíže k tomu v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76). Nejvyšší správní soud proto ani v tomto rozhodnutí žádným způsobem nepředjímá rozhodnutí ve věci.

S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. tak, že kasační stížnosti stěžovatele proti rozsudku městského soudu přiznal odkladný účinek.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2016

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu